

[Aase Olesen]

det, og det er der jo blevet i tidens løb i den diskussion, der har været om ugifte fædre.

Wilhelm (VS):

Da jeg så overskriften til dette lovforslag om børns retsstilling, var jeg lige ved at tro, at regeringen havde oppet sig, men det viste sig, da man læste det, at vi ikke er blevet udsat for sådanne chok. Den egentlige diskussion om børns retsstilling og børns rettigheder må vi så vente med til næste uge, når vores egne beslutningsforslag herom kommer til behandling. Dette lovforslag er meget begrænset, det drejer sig om retten til at få at vide, hvis man skal tillægges en far, hvem det er, inden man fylder 3 år, og det er da til at overskue. Vi er selvfølgelig tilhængere af den ligestilling, der sker dér, og vil også godt være med til at diskutere, om det måske skal være noget før de 3 år.

Angående de andre ting, der er i det, har jeg ligesom hr. Bjørn Elmquist hæftet mig ved høringssvarene fra Politimesterforeningen og andre af politiets organsiationer, fordi jeg synes, det virker lidt absurd dels at ville fastholde, at det skal være en politiopgave, dels under indtryk af den megen klage, vi hører om politiets manglende bemanding og voksende opgaver osv., at man er genstridig, når man her bliver tilbudt at slippe for nogle funktioner.

Vi vil da godt være med til at drøfte, om det skal være meget decentralt eller det skal være lidt mere centralt, men at det ikke skal være en politiopgave, synes jeg er indlysende. Jeg er ikke så sikker på, at det lige præcis på dette punkt er det store decentraliseringsprincip, vi skal køre. Jeg er ikke så sikker på, at det netop er Lidenlunds egne myndigheder, der skal kontaktes i disse sager. Mange vil måske se, at det er en fordel, at det for en gangs skyld sker på et lidt mere centralt plan.

Over for sparebestræbelserne – det er jo reelt det, der er tale om og ikke et eller andet med at gøre arbejdet mere tilfredsstillende for det kontoruddannede personale – og over for lavprissetterne har vi en vis skepsis, ligesom vi har det over for lavprisfængslerne og småsagerne, der også skal behandles ved lavprissetter. Det er ikke, fordi man skal fastholde høj uddannelse til de mest banale funktioner. Der er bestemt nok nogle af de

funktioner, der er nævnt her, der kunne laves af kontoruddannet personale og ikke af juristerne, ikke af retten.

Jeg er ganske enig med hr. Bjørn Elmquist, når han peger på, at der for så vidt angår tinglysning f.eks. af de nye indeksspekterende pantebreve kræves andre forudsætninger. Selv om vi støtter det forslag, synes jeg, at det i udvalget har vist sig, at det er en ganske anden og mere kompliceret ting end tinglysninger af de gammeldags papirer. Det kunne der måske være grund til at drøfte.

I den sammenhæng vil jeg spørge ministeren, om der under den forudsætning, som østre landret stiller op i sit høringssvar, nemlig at hvis en afgørelse truffet af kontorpersonalet i forbindelse med tinglysningsforretningerne bliver påkæret, tilkommer der retten i første instans en omgørelsesadgang, forstået således, at kærefristen til landsretten i dette tilfælde regnes fra den seneste afgørelse. Det ville måske løse nogle af de problemer, som jeg er enig med hr. Bjørn Elmquist i nok kunne findes omkring de mere komplicerede tinglysningsforretninger. Men det ville måske også gøre sparefidusen på lige præcis tinglysningsområdet temmelig fiktiv.

Jeg vil da med interesse høre, om det, som østre landsret forudsætter, ligger i ministerens tanker om administration af dette forslag. Det kan være, at det er mig, der er blind, men jeg har ikke kunnet læse det direkte ud af bemærkningerne.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for, at der bliver samme frist for mænd som kvinder for at anlægge faderskabssag. Ifølge lovforslaget skal det ske inden 3 år efter barnets fødsel. Efter min mening er det lige længe nok. Et barn på 3 år opfatter betydelig mere, end man i almindelighed regner med, og specielt har det i hvert fald en meget fin fornemmelse, hvis der sker noget unormalt eller sindsoprivende omkring det.

I bemærkningerne står der, at der ikke er mulighed for at anlægge faderskabssag, hvis barnet er undfanget ved insemination med ægtefællens samtykke, men man er altså i øvrigt vejet tilbage for at tage insemination med i lovgivningen. Jeg vil da spørge, om det er justitsministerens mening, og om,